

David Šenk - Krajní prostředky

Omalorin jsem se začal zajímat náhodou. O jeho existenci jsem samozřejmě věděl, vždyť šlo o jeden z nejzvláštnějších fenoménů naší doby, ale nikdy jsem mu nevěnoval pozornost. Přátelé mě označovali za konzervativního suchara, já přikyvoval a prohlašoval, že už jsem závislý na příliš velkém množství drog, abych do sebe ještě dobrovolně vpravoval další.

Pololetní přestávka mě tenkrát zaskočila ve špatném stavu. Maderlen onemocněla nějakou infekční chorobou zachvacující trávicí ústrojí a já v našem domě osaměl. Trávil jsem proto většinu času na fakultě a snažil se dokončit projekty, na které během výuky nezbýval čas. Mí kolegové a známí na prázdniny hromadně opustili město, a tak pro mě práce byla tou nejschůdnější cestou, jak se vyhnout depresím, které na člověka večer v prázdném domě dopadají. Z potřeby lidského kontaktu jsem tak svolil k návštěvě zábavního podniku, do kterého mě pozval jeden bývalý žák, jehož jsem náhodou potkal, když jsem se pozdě v noci vracel ze školy domů.

„Profesore!“ zvolal a já ucítil z jeho hlasu opravdovou radost z toho, že mě vidí. Ta ale byla posléze vystřídána zdviženým obočím inkvizitora. „Nevypadáte zrovna dobře,“ řekl opatrně. Ten den jsem se neoholil a ani můj oblek nebyl zrovna v perfektním stavu.

„Stále tak přímočarý, Stentone?“ usmál jsem se a vzpomněl na naše nesčetné konfrontace u tabule. Vydali jsme se spolu směrem ke stanici expresní dráhy; já mu pověděl o své ženě, on mně o problémech, s nimiž se potýkal v práci. Našel dobré místo u jednoho průmyslového gigantu ve výzkumném oddělení. Intenzivně se věnovali problematice algebry oktanionů, která – jakožto základ nových procesorů – mohla v budoucnu znamenat revoluci v informačních technologiích.

„Profesore,“ řekl Stenton, když už jsme pod stanicí nadzemky stáli v družném hovoru dobrých dvacet minut, „znám kousek odtud jeden dobrý podnik. Jestli nemáte nic jiného v plánu, mohli bychom tam zajít...“ nechal větu viset ve vzduchu a já přikývl.

Prodrali jsme se hloučkem mladíků u dveří, objednali si na baru a usadili se v kóji co možná nejdále od parketu, na kterém se v dusavém rytmu svíjela masa těl.

Vrátili jsme se k oktanionům. Šlo o matematický model osmírozměrných čísel, který – podle Stentona a ostatních v jeho oddělení – šlo snadno použít k popisu reálného vesmíru, který také prý disponoval nejméně osmi dimenzemi. Zaujalo mě to. S teoretickými základy tohoto – odvětví matematiky jsem samozřejmě byl obeznámen, ale vazby na fyziku jsem neznal a Stenton je bohužel nedokázal uspokojivě vysvětlit. Možná v tom ale sehrálo důležitou roli množství *kabrňáků*, jejichž konzumací jsme náš rozhovor hojně přerušovali.

„Profesore,“ mrknul na mě spiklenecky Stenton, když v našem rozhovoru asi po dvou hodinách nastala delší pauza. „Vyzkoušel jste už někdy malorinový sen?“

Zakroutil jsem hlavou.

„Myslím, že dnes tento nedostatek můžeme z vašeho života odstranit.“

„Proč?“ mávnul jsem rukou.

„Jde o skvělou příležitost se odreagovat a prožít dokonalou katarzi. Pročistí vám to mysl a uvědomíte si pak věci, které před vámi zůstávaly dlouho skryty.“

„Nevšiml jsem si, že by to mělo na ně takový vliv,“ řekl jsem a hlavou kývnul směrem ke skupině mladíků, kteří právě opouštěli chodbu vedoucí k lázním. Zběsile gestikulovali a jejich hlasy doléhaly až k nám i přes clonu divoké hudby.

Pokrčil rameny. „Žádná droga vám nedá víc, než ve vás již je. Z omezeného hlupáka se nestane génius, ale člověk s otevřenou myslí může dojít k nečekaným zjištěním...“

„Já vím,“ přerušil jsem ho netrpělivě. „Pokud chcete hovořit o umělcích, kteří pod vlivem drog malují, píší či tančí, nevidím důvod, proč s vámi nesouhlasit...“

„O to nejde,“ řekl důrazně. „Malorin je jiný než ostatní halucinogeny. Víte přeci, co všichni po jeho užití zažívají.“

Nebyl jsem si jist, co to o naší civilizaci vypovídá. Jak mohla být ta droga tak populární, když téměř všichni, kteří malorin vyzkoušeli,

zažili jen odpornou noční mŕu, proměnili se v masové vrahy či jejich oběti. Lidé rozsekaní palbou z kulometů, vynalézavé mučení ve výslechových celách... to byl malorin. Chtěl jsem něco takového vyzkoušet?

„Pojďte,“ řekl Stenton a nekompromisně mě uchopil za loket. „Uvidíte.“

Nebránil jsem se.

Opustili jsme box a odešli do lázní. Společně jsme se osprchovali a vstoupili do ohromného bazénu, plného nejrůznějších zákoutí pro jednotlivce i početné skupiny. U baru jsme zakoupili malorin a usadili se v malém jezírku nedaleko centrální fontány.

Prohlížel jsem si tváře těch, kteří svoji dávku již požili. Zdálo se, že spí, jen jejich hrudníky létaly zběsile nahoru a dolů, tváře zdobily výrazy radosti i smutku.

Stenton mě poplácal po rameni, uvelebil se v teplém vodním oběti a polkl kapsli. Zavřel jsem oči a udělal to samé.

Byla mi zima. Prsty na nohou chránily před špinavým sněhem odrbané kožené boty, uniforma byla na mnoha místech potřhaná a proti ostrému větru neposkytovala dostatečnou ochranu. Uslyšel jsem cizí hlasy, rozhlédl se a uviděl vedle sebe v zákopu několik desítek vyděšených tváří.

Kdosi zařval rozkaz a my se vyhrnuli ze zákopu. Podíval jsem se na ruce, které svíraly chladnou zbraň. Projela mnou zvláštní vlna vzrušení, a když jsem uviděl muže v tmavě zelené uniformě, který se pokusil skrýt za vrakem poničeného vozu, pozvedl jsem zbraň a nasázel mu do zad snad tucet ran. Vykřikl a padl k zemi, šhubaje všemi končetinami. Doběhl jsem ho, nohou ho otočil, abych mu viděl do kulaté tváře, a ještě několikrát vystřelil.

Nepamatoval jsem si, jak jsem se toho večera dostal domů. Stentona jsem o několik dní později zahlédl v nadzemce, ale otočil jsem se, aby si mě nevšiml. Ani jsem pořádně nevěděl proč. Snad jsem se zalekl pocitů, které ve mně malorinový sen zanechal. Chtěl jsem se cítit jako nečisté zvíře, ale z mého podvědomí vyvěral úzký pramínek pocitů hrdinství, jenž mohutněl a nabýval na síle. Odráželo se to i v mých náladách, které jako by kopírovaly sinusoidu.

Rostla ve mně zvědavost, a tak – jakmile pololetní prázdniny skončily – jsem zašel na katedru psychologie za jedním přítelem. „Malorin?“ řekl a zakabonil se. „Nikdo nedokáže uspokojivě vysvětlit, jak vlastně funguje, existuje jen spousta teorií. Já osobně se domnívám, že jde o uvolnění archetypálních zvířecích instinktů, které jsou uložené hluboko v našem podvědomí.“ Odešel jsem do knihovny a nechal si připravit balík obsahující informace o malorinu, včetně desítek svědectví o zážitcích pod jeho vlivem.

Zprvu se mi zdálo, že můj přítel má dozajista pravdu, že jde o projev jakéhosi rudimentárního instinktu. O ztělesnění strachu o vlastní život, strachu ze všeho cizího, který sídlil kdesi na dně našich duší a pod vlivem drogy vystupoval na povrch. Pak jsem si ale všiml něčeho znepokojivého. To, že byl sen vždy v zásadě stejný, byla jedna věc – droga ve všech uživatelích cíleně působila na konkrétní mozková centra. Jak ale vysvětlit shodné detaily? Vždyť i já viděl na uniformách bojujících stejné znaky jako ostatní!

Ponořil jsem se do studia materiálů tak hluboko, že jsem začal zanedbávat návštěvy Maderlen v nemocnici. Bylo to ode mě sobecké, a tak jsem na pár dní vysadil a věnoval jí několik hodin denně.

Seděl jsem pák za skleněnou přepážkou a naslouchal jí. Moje mysl při tom ale těkavě bloudila a Maderlen musela zopakovat otázku někdy i třikrát, než jsem odpověděl.

„Nad čím přemýšlíš?“

Cuknul jsem sebou. „Malorin,“ řekl jsem po chvíli.

„Jaké to je?“ zeptala se a zvedla se na lokty, aby mi lépe viděla do tváře. Usmál jsem se – znala mě jako své boty.

„Je to...“ hledal jsem slova. S nikým jsem o svém zážitku ještě nehovořil. Zadíval jsem se na ni. Připomínala nějaké křehké pohádkové stvoření. Zakletou princeznu ve skleněném zámku. „Je to děsivé,“ vysoukal jsem ze sebe. „Nemohl jsem to ovlivnit.“

Tryskala ze mě nenávist a vlastníma rukama jsem zavraždil jednoho člověka.“

„Proto to mají všichni rádi,“ řekla a opět se položila. „Nemusejí už hrát ty pitomé hry a číst hloupé knihy, mohou to prožít na vlastní kůži.“

Snad, chtělo se mi říct, ale jen jsem přikývl.
Odešel jsem a možná se ani nerozloučil.

Zvědavost od závislosti odděluje druhá dávka. Vyhledal jsem onen podnik, kam mě zavedl Stenton, našel si v lázních zastrčený kout a to napětí, které jsem v posledních dnech tak palčivě cítil, ze mě spadlo těsně před tím, než jsem kapsli spolknul.

Můj druhý malorinový sen se od toho se Stentonem o mnoho nelišil. Snad jen zima byla větší. Pak výstřely a vlna brutální agrese. Tentokrát jsme bojovali ve městě. Vběhl jsem do jedné budovy a zahlédl nepřítele. Zamířil jsem, ale zbraň se mi zasekla a voják se na mě vrhl a podrazil mi nohy. Upadl jsem bolestivě na bok a jen tak tak stačil uhnout před kopnutím do obličeje. Na druhou ránu jsem ale již byl připravený, podařilo se mi jeho nohu zachytit, zkroutil jsem s ní a prudce trhnul.

Váleli jsme se po zemi, střepy z rozstřílených oken se mi zabodávaly do zad. Snažil jsem se svého protivníka zardousit. Uvolnil jsem všechny zábrany a ucítil v rukách novou sílu. Po chvíli ochabl a já ho ze sebe svalil.

Zalila mě vlna uspokojení, a když účinek drogy pominul, ležel jsem ještě několik minut na místě, hlavu v pohodlné opěrce, tělo nadnášené teplou vodou a vychutnával si ten absolutní, ničím nerušený klid.

Zavolał jsem Stentonovi a domluvil si s ním schůzku.

„Provedli jsme s kolegy na katedře psychologie takový malý pokus,“ řekl jsem a ukázal mu obrázky, které nám namalovali dobrovolníci poté, co se vrátili ze snu. Chvíli si je prohlížel a nevěřícně kroutil hlavou.

„To je fantastické,“ zvolal po chvíli. Poklepal vzrušeně na několik obrázků charismatického muže. „Také jsem viděl jeho obraz v jednom ze snů. Jak je to možné?“

„Někteří se to snaží vysvětlit masovou hysterií,“ řekl jsem pesimisticky. „Ta podobnost v jednotlivostech je však zářející. Jako by se všichni pod vlivem drogy přenášeli na jedno jediné místo, zachvácené válkou.“

„Pravděpodobně je to zapříčiněno globalizací. Všichni jsme vystaveni stejným podnětům a naše podvědomí na ně reaguje stejným způsobem.“

Zamyslel jsem se nad tím. „Nedává to smysl. Braní drog je ve své podstatě záležitost individuální.“

„Co když byly původně všechny zážitky opravdu mnohem různorodější, ale později se pod vlivem jakéhosi mýtu spojily do komplexního celku?“

„Mlčel jsem.“

Stenton vzhlédl a zkoumavě si mě prohlížel. „Co si myslíte vy, profesore?“ zeptal se.

„Vzpomínáte na naši poslední rozpravu? Říkal jste, že náš vesmír má osm dimenzí, ale my jsme svými smysly schopni vnímat jen tři, snad čtyři. Co když to není pravda? Co když malorin aktivuje v našich mozcích nějaký skrytý smysl a otvírá dveře do nějakého dalšího rozměru?“

Stenton se opřel lokty o stůl a položil si hlavu do dlaní. Sklopil pohled ke kresbě cizího tvora, mračil se a soustředěně si ho prohlížel.

Maderlen přivezli z nemocnice. Byla pobledlá, slabá a čekala ji dlouhá rekonvalescence.

Pověděl jsem jí o svém podezření. Pověděl jsem jí, že se domnívám, že malorin nezprostředkovává sny, ale tíživou realitu, přenesenou k nám přes propasti času či prostoru.

„Chci to také zkusit,“ řekla.

„Ty?“ nechápal jsem. „Malorin není pro ženy.“

„Proč? Ženy jsou přeci mnohem citlivější!“

„No právě,“ přikývl jsem. „Malorinový sen má dvě základní varianty. V jedné jsi ten, kdo zabíjí a trestá, v druhé zabíjený či potrestaný. Zdá se, že většina žen zažívá tu druhou variantu a malorin víckrát než jednou nezkusí.“ Měl jsem se zmínit o incidentu, kterého jsem byl nedávno svědkem při jedné návštěvě lázní? Těsně poté, co můj sen skončil, se nedaleko mě ve vodě vzepjala ženská postava a zběsile kolem sebe mlátila pěstmi. Svaly v obličeji měla napnuté a oči jí žhnuly. Šílenství, napadlo mě tenkrát. Jaké to bylo, zažít vlastní smrt?

Žena zranila několik návštěvníků a bylo zapotřebí přivolat ochranku, která ji odtáhla do šatny. Vzpírala se v jejich svalnatém obětí a zdálo se, že se jim každou chvíli vytrhne. Rozhodl jsem se o tom pomlčet.

Maderlen se chabě usmála. „Přesto bych to také ráda zkusila,“ trvala na svém.

Odešel jsem do pracovny a prohrabal se stohem papírů, až jsem našel statistiku, podle které bylo ženských legálních uživatelů malorinu jen pět procent.

Mlčky mi ji podala zpět a mně nezbývalo než zavolat do nemocnice a zeptat se, zda je bezpečné, aby Maderlen ve svém stavu požila malorin. Doktor se na mě podíval, jako bych se pomátl, ale řekl, že by to na její stav nemělo mít vliv, a přerušil spojení. Odešel jsem do lékárny sehnat dávku.

Když jsem se vrátil, Maderlen spala. Měla propadlé tváře, mírně nažloutlou pokožku, ale pokud jsem mohl soudit, vypadala o něco lépe, než když jsem ji vídal v nemocnici. Odešel jsem se umýt, opatrně si pak lehl vedle ní a také usnul.

Druhý den jsem si nemohl vzpomenout, kam jsem kapsli dal. Položil jsem ji na noční stolek, přemítal jsem a spěchal po práci přímo domů. Bylo známo jen několik případů, kdy došlo po užití malorinu k fyzickým komplikacím, především epileptickým záchvatům. Přesto – Maderlen měla oslabený organismus!

Našel jsem ji v kuchyni, zabalenou do deky, v rukách kouřící šálek.

„Byla jsem v nějaké budově plné zubožených tvorů. Leželi na postelích, váleli se na chodbách, chyběly jim končetiny. Jejich tváře... Byly znetvořené, plné šrámů a popálenin. Upírali na mě slepé pohledy a někteří ke mně natahovali ruce a prosili o pomoc,“ řekla Maderlen a podívala se mi do očí. „Pak jsem šla po ulici toho cizího města,“ pokračovala potichu, „když najednou začaly výt sirény. Snažila jsem se najít kryt, byla jsem zmatená a vystrašená. Nějaká stará žena se mi pokusila ukázat cestu, ale pak se na obloze objevily letouny s podivně zkroucenými kříži na křídlech. Ozval se zvláštní pisklavý tón následovaný výbuchem a mě zasypaly trosky zničeného domu.“

Několik dní poté mi zavolal Stenton. „Profesore,“ řekl vzrušeným hlasem. „Zmínil jsem se o vaší teorii a vedení mi přislíbilo uvolnit značnou finanční částku z rozpočtu k vytvoření speciálního výzkumného týmu. Pokud chcete, podám formální žádost a můžete se k nám připojit.“

Nadšeně jsem souhlasil. Můj zájem o malorin zastiňoval vše, čím jsem se v poslední době zabýval. Ve škole mi vyšli – i když poněkud neochotně – vstříc a já začal dojíždět do ohromného komplexu Atemoru v průmyslové zóně na kraji města. Má práce se mi stala, doslova, drogou.

Šéfem projektu byl Wirmon Hold, energický muž ve středních letech. Já sám se stal členem komise složené mimo jiné z odborníků na mozkovou chemii, neurobiologii a experimentální fyziku.

Pokud byla má teorie správná a malorin naše vědomí přenášel do myslí skutečných tvorů, bylo třeba pochopit způsob, jakým se to dělo, a případně drogu obměnit tak, aby byl kontakt plnohodnotnější, ne omezený na primitivní agresí či strach. Souběžně s tím probíhalo nespočetné množství experimentů. Dobrovolníci zažívali malorinové sny a poskytovali nám podrobné informace. Odkrýval se nám svět plný utrpení a my nevěděli, zda jsme snad původci toho neštěstí. Jak by konflikt probíhal bez nás? Tisíců mužů a žen, kteří pod vlivem drogy dávali každý den průchod všemu zlému, co se v nich ukrývalo?

Uběhlo několik měsíců tvrdé práce, plné zklamání i nadějí. Má závislost na malorinu byla den ode dne silnější, utrácel jsem za něj čím dál tím víc. Několikrát jsem Maderlen lhal, že jsem zůstal v práci přes noc, i když jsem ji prožil v lázních.

Jednoho dne, když jsem domů přišel pozdě v noci, jsem dům našel prázdný. Pomyslel jsem si, že se snad Maderlen zdržela u známých, ale pak jsem v ložnici na posteli našel krátkou zprávu.

Rozhodni se, co je pro tebe důležitější, psalo se v ní.

Popadl mě vztek. Vyběhl jsem z domu a namířil si to k Maderleniným rodičům, kde, jak jsem se domníval, ji najdu.

„Co tu hledáš?“ zeptala se mě její matka u dveří a já ji hrubě odstrčil.

Maderlen seděla na pohovce a smutně si mě prohlížela. Přistoupil jsem k ní a prudce ji postavil na nohy.

„Co to má znamenat?!“ vyjel jsem na ni.

Mlčela. Zatřásl jsem s ní a svoji otázku několikrát zopakoval. Když neodpověděla, udeřil jsem ji do tváře a strčil do prsou. Schoulila se na pohovce do klubíčka a začala plakat.

Vystřelil jsem z domu a několik hodin bloudil městem, neschopen se soustředit. Lomcovala mnou prudká zlost a útěchu jsem našel až v lázních.

Maderlen se domů nevrátila. Poslal jsem jí omluvný dopis a snažil se svoji závislost držet na uzdě. Nemůžu však říci, že mi chyběla. Byl jsem snad až fanaticky ponořený do své práce a ve chvílkách volna řídil moje myšlenkové pochody malorin. Jednoho dne vtrhl do mé kanceláře vzrušený Stenton. „Je to tady, profesore!“ Stenton přímo zářil nadšením a odtáhl mě do fyzikálního pavilonu.

Uprostřed obrovské haly stála koule o průměru několika metrů, obklopená podpůrným lešením. Na „rovníku“ byl v plášti otvor a do něj právě zajíždělo lehátko s postavou pod vlivem malorinu.

„Před půl hodinou se jim to podařilo, teď se to snaží zopakovat!“ řekl Stenton.

Koule byla naplněná nějakým vzácným plynem, její vnitřní plášť pokrývaly statisíce citlivých fotodetektorů, reagujících i na ten nejtěšnější záblesk světla. Byl to důmyslný detektor částic, které měly alespoň hypoteticky malorinový kontakt zprostředkovávat. Malorin aktivoval v mozku receptory citlivé právě na tyto exotické částice.

Chvilí po nás přišel i Hold a společně jsme se postavili nedaleko kontrolního stanoviště a se zatajeným dechem sledovali obrazovky počítačů.

Celá operace trvala jen několik minut a nestalo se během ní nic dramatičtějšího, než že se na několika monitorech rozsvítila červená světla.

Hold pak svolal zástupce všech oddělení do velkého přednáškového sálu a oznámil jim experimentální potvrzení existence částice *m*. Jako Maderlen, napadlo mě.

„Nyní je téměř jisté,“ řekl Hold, „že jsme celé ty roky používání malorinu byli ve spojení s nějakou cizí civilizací.“

Sálem se rozlehl potlesk. Oči všech přítomných svítily, navzájem jsme se plácali po zádech a gratulovali si. Mohlo existovat něco víc vzrušujícího?

Pustili jsme se do analýzy dat. Představa, že někde ve vesmíru jsou inteligentní bytosti, jejichž životy můžeme prostřednictvím malorinu prožívat, nás všechny vzrušovala a motivovala. Řešení osmírozměrných rovnic bylo však velice obtížné a někdy se zdálo, že na to náš matematický aparát nestačí.

Uběhl měsíc, pak další a další a my se topili v záplavě rozvětvených vlnových funkcí.

Mezitím se začaly objevovat případy zhroucení uživatelů malorinu, pak několikrát došlo k těžkému ublížení na zdraví a k několika vraždám. Vždy šlo o jedince, kteří malorin užívali již několik let. Začalo ve mně klíčit podezření, že tak jako každý proces na světě se i malorinový kontakt snažil dosáhnout rovnováhy – vždyť zatím byl pouze jednosměrný. Začínaly se cizí mysli dostávat v zájmu symetrie do našich?

Potkal jsem na chodbě Holda a zmínil jsem se o tom. V poslední době vypadal zdrchaně a jeho energie byla ta tam. Vyslechl mě, ale zdálo se mi, že mě nevnímá. Zeptal jsem se ho, zda je vše v pořádku.

„Můj syn,“ řekl, „byl zatčen poté, co v lázních po malorinovém snu utopil jednoho ze svých přátel.“

Po práci jsme se Stentonem Holda odtáhli do jedné hospody poblíž areálu Atemoru a důkladně se opili. Hold plakal, Stenton něco blábolil a já po dlouhé době myslel na Maderlen.

Situace se dále vyhrocovala a vedení Atemoru přizvalo do našeho týmu zástupce vlády. Během půl roku, kdy se případy agrese objevovaly stále častěji, vláda používání malorinu postavila mimo zákon.

Veřejnost byla zmatená, šlo o zásah do občanských svobod, který v naší historii neměl obdoby.

Já jsem si na černém trhu nakoupil zásobu kapslí, ale poté, co jsem se z jednoho snu probral a zdemoloval zařízení v téměř celém domě, jsem je spláchl do záchodu. Kradl jsem pak malorin v Atemoru a k mým ostatním úzkostem se přidal i strach z odhalení. Trpěl jsem stihomamem, zdálo se mi, že mě sledují a zapisují si každý můj čin. V prázdném domě jsem slyšel cizí hlasy, prudce otevíral dveře do vedlejších místností ve zběsilé honbě za špicly, kteří nikdy neexistovali.

Ve světlejších chvílích se mi stýskalo po Maderlen, cítil jsem se osamocený a ztracený, a tak jsem se rozhodl se svojí závislostí skoncovat. Zavolaal jsem do práce a vzal si týdenní volno.

Zamkl jsem se v domě, četl si, luštil hlavolamy a jedl, když se dostavily abstinenci příznaky. Pálily mě dlaně, v ústech mi vysychalo. Zrak se mi mlžil a tu a tam se mi zdálo, že vidím muže v temných uniformách, jak mašírují po zničených bulvárech měst. Viděl jsem vybombardovaná sídliště, posetá změtí suti a potrhanych těl. Vypaloval jsem hnízda posledního odporu. Koncem týdne jsem jen těžko rozpoznával hranice snu a reality.

V jednom okamžiku jsem znavený stál na prahu jídelny, v druhém se tísnil na korbě otevřeného vozu, který nás odvážel za město, kde nepřátelé napadli naši předsunutou hlídku. Vydali jsme se po jejich stopě vedoucí do rokle, na jejímž dně tekla tmavá řeka. Čekali tu na nás. Většinou muži v potrhanych civilních šatech. Přikrčil jsem se v hustém podrostu a kryl se před palbou. Dostali jsme rozkaz vpadnout nepříteli do týla, a tak jsme se pomalu plazili po studené mokré zemi. Cítil jsem pach hub a zetlelého listí. Začalo mi zvonit v uších. Granát, napadlo mě. Zmatené jsem se rozhlédl, ale v tom jsem koutkem oka zahlédl pohyb. Otočil jsem se, ale ne dost rychle. Muž mi zabodl nůž do prsou.

„Ty prase,“ řekl a zmizel.

Zíral jsem na zvětšující se rudou skvrnu.

Kdosi se mnou zatřásl.

Otevřel jsem oči. Skláněla se nade mnou rozmazaná postava. Chytil jsem nepřitele pod krkem.

„Vzpamatujte se, profesore!“ uslyšel jsem známý hlas.

„Já...“ hlesl jsem a poznal Stentona. Klečel vedle mě na zemi, pokryté zbytky jídla, střepy a zvratky. Kousek za ním stála Maderlen.

Když jsem se po týdnu neobjevil v práci, Stenton zavolal Maderlen a přemluvil ji, aby s ním šla do našeho domu. Musel jsem v jejích očích klesnout hodně hluboko, když mě tam viděla roztáhlého na zemi s pěnou u úst.

Zapřísahal jsem se a ujišťoval, že se vše změní, a ona stále jen mlčela. Trvalo týden, než přijala moje pozvání k cestě na venkov. Strávili jsme několik dní na farmě jednoho přítele a unikli tak dusivé atmosféře, která pomalu ale jistě zachvacovala město. Maderlen mi nic nevyčítala, byla chladná a rezervovaná; já o své závislosti nehovořil a doufal, že se vše časem zpraví. Maderlen se pak vrátila ke svým rodičům, ale tu a tam jsme se vídali.

A pak jednoho dne počítače vyplivly parciální řešení několika rovnic a my se přiblížili cíli. Po pár dnech skládání konečného obrazu jsme mohli ukázat na malé, nenápadné žluté slunce, které bylo od nás vzdálené snad dvě stě světelných let. Přemluvil jsem Maderlen ke schůzce, večer ji odvezl za město a tu nepatrnou tečku na obloze ukázal. Někde okolo ní obíhala planeta tak podobná té naší, plná tvorů, kteří se navzájem vraždili, zavírali do lágrů a v poslední době přenášeli své šílenství i na nás.

„Musíme ten kontakt nějak přerušit,“ řekl jsem.

„Ta válka musí někdy skončit,“ namítla Maderlen, „a pak se snad budeme moci s nimi spojit a...“

„Možná skončí u nich,“ řekl jsem, „ale pokud to spojení přetrvá, pak vypukne válka tady. U nás.“

Začaly se organizovat protesty za opětovnou legalizaci malorinu. Centrum našeho města se po jedné takové demonstraci proměnilo ve scénérii jako vytrženou z malorinového snu. Stěny budov byly ožehnuté podomácku vyrobenými zápalnými bombami, dlažební kostky posloužily k rozbíjení hlav a oken. Nelegální prodej malorinu rostl, stejně tak jako počet výtržností, násilných přepadení a krádeží.

Mě napadla jednou k večeru skupinka mladíků přímo před naším domem. Bránil jsem se, před očima mi probleskávaly scény z mých

snů, ale neměl jsem proti nim šanci. Roztrhali mi plášť, sebrali peníze a na oplátku přidali pár kopanců do břicha. Tak takhle se cítí většina žen v malorinových snech, napadlo mě, když jsem se sbíral z chodníku na nohy.

Dobelhal jsem se k bytu Maderleniných rodičů.

„Co se ti stalo?“ vykřikla Maderlen, když mě uviděla.

Unaveně jsem se posadil a zhluboka dýchal.

„Už to snad brzy skončí,“ řekl jsem.

„Co tím máš na mysli?“

„Podařilo se nám přesně určit, kde se nachází časoprostorový uzal, který malorinové spojení našich světů umožňuje,“ řekl jsem. „Fyzici už přišli i s návrhem, jak ho zničit.“ Vše jsem jí detailně popsal. Mimoszemšťané na vývoji atomové bomby pracovali již delší dobu. Stačilo je už jen postrčit a přimět, aby ji svrhli na to správné místo.

Těch několik posledních měsíců jsem v Atemoru strávil pod vlivem beta-malorinu, speciálního koktejlu, umožňujícího hluboký kontakt, a spolu s ostatními našeptával mimoszemským vojákům, vědcům a politikům.

Připadal jsem si jako onen duch z té staré známé básně: „*A zjevil se mu zvláštní stín a v polospánku nabádal ho k činu, který byl odporný a hrůzný, leč kdo nesl na tom vinu?*“ Ostatní se museli cítit podobě – ploužili se po chodbách, mluvili šepem, na poradách se nervózně vrtěli a uhýbali pohledem.

V den Úderu jsem přišel do práce o hodinu pozdě. Stenton si mě podezřívavě prohlížel.

„Někdo vyhodil do vzduchu soupravu nadzemky na jednom přestupním uzlu,“ řekl jsem mu. Vydali jsme se společně na ošetřovnu. Lehli jsme si do připravených lehátek, sestřička nás napojila na přístroje a vpíchla beta-malorin. Patřili jsme se Stentonem ke kontrolní skupině. Zavřel jsem oči a snažil se soustředit. Kontakt přišel během několika vteřin. Byl jsem volný, nespoutaný... bůh. Mohl jsem se probírat myšlenkami těch cizích tvorů, mohl jsem přeskakovat z jednoho do druhého. Vtělil jsem se do malé ženy se šikmýma očima, když tu se mnou kdosi zacloumal.

„Profesore!“ otevřel jsem oči. Sestra ze mě strhávala elektrody a Stenton mi podával oblečení.

„Co se děje?“ nechápal jsem a snažil se zorientovat.

Všiml jsem si dvou příslušníků ochranky u dveří. „Tuto část budovy musíme vyklidit,“ řekl jeden z nich.

„Proč?“ nechápal jsem.

„Těsně po vašem příjezdu se před branami komplexu začal formovat dav demonstrantů. Domnívají se, že malorin byl zakázán kvůli experimentům, které zde probíhají,“ řekl muž a natočil ke mně obrazovku kontrolního pultu. Po nádvoří komplexu se valila vlna lidí. U brány ležela nehybná těla mužů z ostrahy.

„Něco se muselo dostat ven,“ řekl jsem Stentonovi, když jsme se přemísťovali po proskleném můstku do západního křídla. „Nebo někdo něco zaslechl, řekl to během demonstrace a zbytek si dav domyslel,“ přikývl Stenton.

Možná již malorinový kontakt dosáhl rovnováhy a nyní k nám proudily syrové negativní emoce z té cizí planety...

Dolehla k nám střelba. Ochranka se zastavila, kdosi jim vysílačkou udílel nové rozkazy. Řekli nám, že vládní posily jsou již na cestě, ať pokračujeme do pavilonu C a rozběhli se chodbou pryč.

V pavilonu C postávali členové exekuční skupiny, dohlížející nad průběhem Úderu. Všichni jsme se po sobě podívali. Jak dlouho mohla nepočetná ochranka čelit davu? Potřebovali každou pomocnou ruku a útočníci se k exekuční skupině za žádných okolností nesměli dostat! Vše muselo proběhnout dle plánu, vždyť na tom závisel osud naší civilizace.

Kdosi strhnul evakuační pláněk ze stěny a rozdělili jsme si posty. Se Stentonem jsme dostali přidělené schodiště vedoucí na střechní budovu, kam se demonstranti pomocí servisních můstků a požárních schodišť mohli dostat. Schoval jsem se do přístěnku v posledním patře vedle zablokovaných výtahů a čekal s požární sekou v ruce. Stenton se krčil v podobném koutku na druhé straně, v ruce odjištěný hasicí přístroj. Hlavou se mi honily zvláštní myšlenky, snad jsem byl stále pod vlivem drogy. Tu a tam jsem uslyšel výstřel či výkřik. Také se mi zdálo, že jsem zvenčí zaslechl skandování. Něco o zvůli vlády a malorinu.

Po chvíli jsem si všiml telefonu na protější stěně. Maderlen, napadlo mě. Spěšně jsem vytočil její číslo a netrpělivě klepal prsty do kovového krytu přístroje. Stenton na mě zasyčel, ale ignoroval jsem ho.

„Ano?“ objevila se nakonec na malém displeji.

„Poslouchej mě pozorně,“ řekl jsem rychle. „Pokud vše dobře dopadne, ta válka na onom cizím světě dnes skončí a malorin přestane fungovat.“

„Co se děje?“ zeptala se a ukázala na sekýru, kterou jsem křečovitě svíral na hrudi.

„Na Atemor zaútočil dav rozhořčených feťáků,“ řekl jsem. „Nevím, jak to všechno dopadne, ale chtěl jsem ti říct, že lituji toho, co se s námi stalo. Byl bych rád, kdybych měl příležitost to napravit.“ Chtěl jsem jí toho říct mnohem víc. Chtěl jsem jí říct o své závislosti všechno, jak začala, jak jsem ji podváděl a lhal jí. O svých snech a pocitech, pro které jsem byl ochotný hodit vše za hlavu. Ale uslyšel jsem na schodišti hluk, a tak jsem se na ni usmál, přiložil si prst k ústům a odběhl se opět schovat do svého úkrytu.

Jistě, ta válka skončí, říkal jsem si v duchu. Za cenu padesáti tisíc obětí. Jakou záruku jsme ale měli, že šílenství, které zaplavilo náš svět odezní, že se vše vrátí do starých kolejí? Žádnou.

K Úderu mohlo dojít každou chvílí. Nikdo na tom nedokázal nic změnit. Popřál jsem těm cizím tvorům na jejich osamocené cestě vesmírem mnoho štěstí a zamával směrem ke kameře telefonu. Stenton vyskočil z úkrytu, z hasícího přístroje prskal bílý sníh a moje sekera... našla cíl.

„Svržení druhé bomby na Nagasaki bylo naplánováno dopředu, ale nikdo až do dnešních dnů nedokázal vysvětlit proč vlastně byla svržena. Bylo to proto, že obsahovala plutonium a ne uran, jako ta svržená na Hirošimu? Byli mrtví a ozáření v Nagasaki oběťmi vědeckého experimentu?“

Stručná historie druhé světové války Kapitola X: Krajní prostředky